

Denne Ulighed viser sig ogsaa, naar man sammenligner de Digterværker, der er skrevet af Mænd, med dem, som Kvinder har forfattet. Lad os tage Mesterværker paa begge Sider, f. Ex. *Victor Hugos*, »*Les Misérables*« og *George Sands* »*Consuelo*«. Man mærker strax, at i den mandlige Intelligens afspejler Yderverdenen sig paa en langt kraftigere, rigere og fuldstændigere Maade. Skildringerne er hentede fra alle mulige Omraader af Livet og udført med en Rigdom af Enkeltheder, som viser en uhørt lagttagelsesevne, ikke mindst overfor Ting. Og disse lagttagelser af den døde Natur er det for Forfatteren lige saa vigtigt at faa frem som alt andet. „*Consuelo*“ er derimod helt igjennem en Kvindes Drøm om den højeste Kvindelykke, og den gør derfor Indtryk af, at denne Drøm er hentet fra Hjertets inderste Dyb, men ved Siden af dette Hovedindhold gør de malende Skildringer kun ringe Indtryk. Man beholder intet i Øjet, men meget i Sjælen. Livets myldrende, blændende og rædselsvækkende Rigdom kan vistnok alene det mandlige Geni give en Anelse om, men naar det gælder om at trænge ned i Personlighedens Dyb, da er det et Spørgsmaal, om ikke Kvinderne naar længst. Naar *Dickens* skildrer Forbrydelsen, giver han os et overvældende Indtryk af Rædsel, vi ser og hører Forbryderen, og Haaret rejser sig paa vort Hoved. Men han kan ikke følge Forbrydelsens Udviklingshistorie i Sjælen paa samme Vis som *George Eliot* han kan ikke som hun sætte Fingeren paa det mikroskopiske Punkt, hvor Sofismen begynder at forgifte Samvittigheden. Skarp, fin psykologisk Analyse, det synes at være det kvindelige Genis rette Omraade indenfor Skønlitteraturen. Ved de ringere kvindelige Forfattere er Forholdet det samme som med mange Kvinders Liv: Kærligheden tager megen Plads op, men er af en temmelig vandet Beskaffenhed.

Kvindens Interesse og Anlæg for det personlige viser sig ogsaa, naar hun tager fat paa Arbejdet, og der bliver den baade hendes Svaghed og hendes Styrke.

Hun er yderst afhængig af de Personer, hun har at gøre med. Hun trives i sit Arbejde, forsaavidt hun kommer ud af det med Personerne. Om hun som dagligt Brød nu og da faar et venligt Ord, kan hun arbejde længer, end Kræfterne slaar til, men passes hun ind blot som et enligt Hjul i et Maskineri, da fryser hun ihjel, enten hun eller Interessen. Med den Sammenblanding af Følelses- og Forstandsvirksomhed, der er ejen-